

ΖΟΕΛ ΝΤΙΚΕΡ

Η εξαφάνιση της Στέφανι Μέιλερ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΥΡΤΩ ΚΑΛΟΦΩΛΙΑ

ΖΟΕΛ ΝΤΙΚΕΡ

Η εξαφάνιση
της Στέφανι Μείλερ

μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα γαλλικά

ΜΥΡΤΩ ΚΑΛΟΦΩΛΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 489

Ζοέλ Ντικέρ, *Η εξαφάνιση της Στέφανι Μείλερ*

Joël Dicker, *La disparition de Stephanie Mailer*

Μετάφραση: Μυρτώ Καλοφωλιά

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια, διορθώσεις: Ιωάννα Ανδρέου

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φωτογραφία εξωφύλλου: Clarissa Bonet

Copyright© Éditions de Fallois, 2018

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Α.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2018

Πρώτη έκδοση στη γαλλική γλώσσα από τις εκδόσεις Éditions de Fallois,

Παρίσι, 2018

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούνιος 2020

Κ.Ε.Τ. Γ095 Κ.Ε.Π. 447/20 ISBN 978-960-16-8446-8

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Για την Κωνστανς

Αγαπητοί αναγνώστες,

πριν χαθείτε στις σελίδες αυτού του μυθιστορήματος, θα ήθελα να το αφιερώσω στη μνήμη του εκδότη μου, του Μπερνάρ ντε Φαλουά, που έφυγε από τη ζωή τον Γενάρη του 2018.

Υπήρξε άνθρωπος ξεχωριστός, προικισμένος με μια μοναδική αντίληψη στον χώρο των εκδόσεων. Σε αυτόν οφείλω τα πάντα. Η γνωριμία μου μαζί του ήταν μεγάλη τύχη στη ζωή μου. Θα μου λείψει αφάνταστα.

Καλή σας ανάγνωση.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κατάλογος βασικών χαρακτήρων	13
Σχετικά με τα γεγονότα της 30ής Ιουλίου του 1994	15
ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ: Στα σκοτεινά τα βάθη	
-7. Η εξαφάνιση μιας δημοσιογράφου <i>Δευτέρα 23 Ιουνίου – Τρίτη 1η Ιουλίου 2014</i>	21
-6. Η δολοφονία μιας δημοσιογράφου <i>Τετάρτη 2 Ιουλίου – Τρίτη 8 Ιουλίου 2014</i>	145
-5. Η Μαύρη Νύχτα <i>Τετάρτη 9 Ιουλίου – Πέμπτη 10 Ιουλίου 2014</i>	235
ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ: Προς την επιφάνεια	
-4. Μυστικά <i>Παρασκευή 11 Ιουλίου – Κυριακή 13 Ιουλίου 2014</i>	299
-3. Ακροάσεις <i>Δευτέρα 14 Ιουλίου – Τετάρτη 16 Ιουλίου 2014</i>	361
-2. Πρόβες <i>Πέμπτη 17 Ιουλίου – Σάββατο 19 Ιουλίου 2014</i>	415
-1. Dies irae: Ημέρα Οργής <i>Δευτέρα 21 Ιουλίου – Παρασκευή 25 Ιουλίου 2014</i>	453
0. Το βράδυ της πρεμιέρας <i>Σάββατο 26 Ιουλίου 2014</i>	541

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ: Στα ύψη

1. Νατάσα	
<i>Πέμπτη 13 Οκτωβρίου 1994</i>	561
2. Κρανίου τόπος	
<i>Κυριακή 27 Ιουλίου – Τετάρτη 30 Ιουλίου 2014</i>	585
3. Η τράμπα	
<i>Πέμπτη 31 Ιουλίου – Παρασκευή 1η Αυγούστου 2014</i>	665
4. Η εξαφάνιση της Στέφανι Μέιλερ	
<i>Σάββατο 2 Αυγούστου – Δευτέρα 4 Αυγούστου 2014</i>	689
2016: Δύο χρόνια μετά τα γεγονότα	729

Κατάλογος βασικών χαρακτήρων

ΤΖΕΣΣΙ ΡΟΖΕΝΜΠΕΡΓΚ: αστυνόμος Α΄ της Πολιτειακής Αστυνομίας της Νέας Υόρκης

ΝΤΕΡΕΚ ΣΚΟΤ: αστυνόμος Β΄ της Πολιτειακής Αστυνομίας και πρώην συνεργάτης του Τζέσσι

ANNA KANNER: υπαρχηγός Β΄ της αστυνομίας της Όρφιας

ΝΤΑΡΛΑ ΣΚΟΤ: σύζυγος του Ντέρεκ Σκοτ

ΝΑΤΑΣΑ ΝΤΑΡΙΝΣΚΙ: αρραβωνιαστικιά του Τζέσσι

ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑΓΙΑ ΤΟΥ ΤΖΕΣΣΙ

ΑΛΑΝ ΜΠΡΑΟΥΝ: δήμαρχος της Όρφιας

ΣΑΡΛΟΤ ΜΠΡΑΟΥΝ: σύζυγος του Άλαν Μπράουν

ΡΟΝ ΓΚΑΛΛΙΒΕΡ: αρχηγός της αστυνομίας της Όρφιας

ΤΖΑΣΠΕΡ ΜΟΝΤΕΪΝ: υπαρχηγός Α΄ της αστυνομίας της Όρφιας

ΜΕΓΚΑΝ ΠΑΝΤΑΛΙΝ: θύμα της τετραπλής δολοφονίας του 1994

ΣΑΜΙΟΥΕΛ ΠΑΝΤΑΛΙΝ: σύζυγος της Μέγκαν Πάνταλιν

ΤΖΟΖΕΦ ΓΚΟΡΝΤΟΝ: δήμαρχος της Όρφιας το 1994

ΛΕΣΛΙ ΓΚΟΡΝΤΟΝ: σύζυγος του Τζόζεφ Γκόρντον

ΜΠΑΖ ΛΕΟΝΑΡΝΤ: σκηνοθέτης του *Θείου Βάνια* το 1994

ΤΕΝΤ ΤΕΝΕΝΜΠΑΟΥΜ: πρώην ιδιοκτήτης του Καφέ Αθηνά

ΣΥΛΒΙΑ ΤΕΝΕΝΜΠΑΟΥΜ: τωρινή ιδιοκτήτρια του Καφέ Αθηνά, αδελφή του Τεντ Τενενμπάουμ

ΜΑΪΚΛ ΜΠΕΡΝΤ: εκδότης των *Χρονικών της Όρφιας*

ΜΙΡΑΝΤΑ ΜΠΕΡΝΤ: σύζυγος του Μάικλ Μπερντ

ΣΤΙΒΕΝ ΜΠΕΡΓΚΝΤΟΡΦ: αρχισυντάκτης της *Επιθεώρησης των Νεοϋορκέζικων Γραμμάτων*

ΤΡΕΪΣΥ ΜΠΕΡΓΚΝΤΟΡΦ: σύζυγος του Στίβεν Μπέργκντορφ

ΣΚΙΠ ΝΕΪΛΑΝ: βοηθός αρχισυντάκτη της *Επιθεώρησης των Νεοϋορκέζικων Γραμμάτων*

ΑΛΙΣ ΦΙΛΜΟΡ: υπάλληλος στην *Επιθεώρηση των Νεοϋορκέζικων Γραμμάτων*

ΜΕΤΑ ΟΣΤΡΟΒΣΚΙ: κριτικογράφος στην *Επιθεώρηση των Νεοϋορκέζικων Γραμμάτων*

ΚΕΡΚ ΧΑΡΒΕΪ: πρώην αρχηγός της αστυνομίας της Όρφιας

ΤΖΕΡΡΥ ΙΝΤΕΝ: πρόεδρος και γενικός διευθυντής του Καναλιού 14

ΣΥΝΘΙΑ ΙΝΤΕΝ: σύζυγος του Τζέρρυ Ίντεν

ΝΤΑΚΟΤΑ ΙΝΤΕΝ: κόρη του Τζέρρυ και της Σύνθιας Ίντεν

ΤΑΡΑ ΣΚΑΛΙΝΙ: παιδική φίλη της Ντακότας Ίντεν

ΤΖΕΡΑΛΝΤ ΣΚΑΛΙΝΙ: πατέρας της Τάρας

Σχετικά με τα γεγονότα της 30ής Ιουλίου του 1994

ΜΟΝΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ που σύχναζαν στην περιοχή των Χάμπτονς, στην πολιτεία της Νέας Υόρκης, πήραν χαμπάρι τι συνέβη στις 30 Ιούλη του 1994 στην Όρφια, τη μικρή παραθαλάσσια πόλη που λούζει η άκρη του ωκεανού.

Εκείνο το βράδυ, η Όρφια εγκαινίαζε το παρθενικό της θεατρικό φεστιβάλ και η εκδήλωση είχε προσελκύσει πολύ κόσμο από κάθε γωνιά της χώρας. Από το απομεσήμερο κιόλας, τουρίστες και ντόπιοι άρχισαν να συγκεντρώνονται στον κεντρικό δρόμο για να συμμετάσχουν στους διάφορους εορτασμούς που είχε οργανώσει ο δήμος. Οι γειτονιές ερήμωσαν, σε σημείο που η πόλη έμοιαζε με πόλη-φάντασμα – κανένας διαβάτης στα πεζοδρόμια, ούτε ζευγαράκια στις εισόδους των σπιτιών, ούτε παιδιά με πατίνια στον δρόμο, στους κήπους κανείς. Όλος ο κόσμος βρισκόταν στην κεντρική οδό.

Γύρω στις οχτώ το βράδυ, στην παντελώς έρημη συνοικία του Πένφιλντ, μοναδικό σημάδι ζωής αποτελούσε ένα αυτοκίνητο που σεργιάνιζε αργά στους άδειους δρόμους. Στο τιμόνι, ένας άντρας έλεγχε ενδελεχώς κάθε πεζοδρόμιο, με βλέμμα πανικόβλητο. Ποτέ δεν είχε νιώσει τόσο μόνος στον κόσμο. Δεν μπορούσε να βρει κανέναν για να του ζητήσει βοήθεια. Δεν ήξερε τι να κάνει. Έψαχνε απεγνωσμένα τη γυναίκα του – είχε βγει για τρέξιμο και δεν επέστρεψε ποτέ.

Ο Σάμιουελ και η Μέγκαν Πάνταλιν ήταν από εκείνους τους ελάχιστους κατοίκους που είχαν αποφασίσει να μείνουν στο σπίτι τους το πρώτο βράδυ του φεστιβάλ. Δεν είχαν καταφέρει να βρουν εισιτήρια για την εναρκτήρια παράσταση, για την οποία πλήθος κόσμου είχε συρρεύσει στα εκδοτήρια εισιτη-

ρίων, και δεν τους ενδιέφερε να συμμετάσχουν στο εορταστικό πανηγύρι στην κεντρική οδό και τη μαρίνα.

Στο τέλος της ημέρας, η Μέγκαν πήγε, όπως κάθε μέρα, για τρέξιμο γύρω στις έξι και μισή. Εκτός από την Κυριακή, που επέτρεπε στον εαυτό της λίγη ανάπαυλα, έτρεχε την ίδια κυκλική διαδρομή κάθε βράδυ της εβδομάδας. Έφευγε από το σπίτι της και ανέβαινε την οδό Πένφιλντ μέχρι την Πένφιλντ Κρέσεντ, τον περιφερειακό δρόμο που περιέτρεχε ημικυκλικά, σαν ημισέληνος, ένα μικρό πάρκο. Εκεί σταματούσε για να επιδοθεί σε μια σειρά από ασκήσεις πάνω στο γρασίδι – πάντα τις ίδιες – κι έπειτα επέστρεφε σπίτι της ακολουθώντας την ίδια διαδρομή. Ο γύρος αυτός της έπαιρνε τρία τέταρτα της ώρας ακριβώς. Ενίοτε πενήντα λεπτά, αν καθυστερούσε λίγο στο πάρκο. Ποτέ παραπάνω.

Στις εφτά και τριάντα ακριβώς, ο Σάμιουελ Πάνταλιν βρήκε περίεργο το γεγονός ότι η γυναίκα του δεν είχε επιστρέψει ακόμη.

Στις εφτά και σαράντα πέντε άρχισε να ανησυχεί.

Στις οχτώ βημάτιζε νευρικά στο σαλόνι.

Στις οχτώ και δέκα, δεν μπορούσε άλλο να περιμένει, πήρε το αυτοκίνητο κι άρχισε να περιφέρεται στη γειτονιά. Σκέφτηκε πως το πιο συνετό θα ήταν να ακολουθήσει το συνηθισμένο δρομολόγιο της Μέγκαν. Έτσι κι έκανε.

Πήρε την οδό Πένφιλντ και έφτασε μέχρι τη διακλάδωση του περιφερειακού. Ήταν η ώρα οχτώ και είκοσι ακριβώς. Ψυχή ζώσα δεν υπήρχε τριγύρω. Σταμάτησε για μια στιγμή και παρατήρησε το πάρκο, δεν είδε κανέναν. Όταν έβαλε ξανά εμπρός τη μηχανή, μόνο τότε αντιλήφθηκε μια μορφή να κείται στο πεζοδρόμιο. Στην αρχή πίστεψε πως ήταν σωρός από ρούχα – έπειτα κατάλαβε πως ήταν ανθρώπινο σώμα. Βγήκε από το αυτοκίνητο και πλησίασε, η καρδιά του σφυροκοπούσε: ήταν η γυναίκα του.

Στην αστυνομία, ο Σάμιουελ Πάνταλιν είπε πως στην αρχή πίστεψε πως η γυναίκα του είχε νιώσει κάποια αδιαθεσία εξαι-

τίας της ζέστης. Είπε πως φοβήθηκε μήπως είχε πάθει καρδιακή προσβολή. Πλησιάζοντας όμως τη Μέγκαν, είδε το αίμα και την τρύπα στο πίσω μέρος του κρανίου της.

Άρχισε να ουρλιάζει, να καλεί σε βοήθεια, μην ξέροντας αν έπρεπε να μείνει δίπλα στη γυναίκα του ή να τρέξει και ν' αρχίσει να χτυπά πόρτες για να βρει κάποιον να τον βοηθήσει. Το βλέμμα του είχε θολώσει, τα γόνατά του είχαν κοπεί. Στο τέλος οι φωνές του θορύβησαν έναν κάτοικο μιας παράπλευρης οδού, ο οποίος και κάλεσε την άμεσο δράση.

Μερικά λεπτά αργότερα, η αστυνομία είχε κυκλώσει τη συνοικία.

Ένας από τους πρώτους αστυνομικούς που ήρθαν στον τόπο του εγκλήματος, καθώς τοποθετούσε την κορδέλα της αστυνομίας για να αποκλείσει το σημείο, πρόσεξε πως η πόρτα του δημάρχου της πόλης, σε κοντινή απόσταση από το πτώμα της Μέγκαν, ήταν μισάνοιχτη. Πλησίασε επιφυλακτικά. Διαπίστωσε πως η πόρτα είχε παραβιαστεί. Έβγαλε το όπλο του, ανέβηκε με ένα σάλτο τα σκαλιά της εισόδου και δήλωσε την παρουσία του. Απόκριση καμία. Έσπρωξε την πόρτα με την άκρη του ποδιού του και είδε το πτώμα μιας γυναίκας να κείται στον διάδρομο. Κάλεσε αμέσως ενισχύσεις, έπειτα προχώρησε αργά μέσα στο σπίτι, προτάσσοντας το όπλο του. Στα δεξιά του, στο σαλόνι, ανακάλυψε με φρίκη το σώμα ενός αγοριού. Στη συνέχεια, στην κουζίνα, βρήκε τον δήμαρχο, σε μια λίμνη αίματος, δολοφονημένο όπως και οι υπόλοιποι.

Μια ολόκληρη οικογένεια, όλοι ήταν νεκροί.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Στα σκοτεινά τα βάθη

-7

Η εξαφάνιση μιας δημοσιογράφου

Δευτέρα 23 Ιουνίου – Τρίτη 1η Ιουλίου 2014

Δευτέρα 23 Ιουνίου 2014

33 ημέρες πριν την πρεμιέρα του 21ου Θεατρικού Φεστιβάλ της Όρφιας

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ που είδα τη Στέφανι Μέιλερ ήταν όταν εμφανίστηκε απρόσκλητη στη μικρή δεξίωση που είχαν διοργανώσει προς τιμήν μου για την αποχώρησή μου από την Πολιτειακή Αστυνομία της Νέας Υόρκης.

Εκείνη την ημέρα, ένα πλήθος αστυνομικών από όλες τις μονάδες είχε συγκεντρωθεί κάτω από τον μεσημεριανό ήλιο, μπροστά από την ξύλινη εξέδρα που στήναμε μόνο για εξαιρετικές περιστάσεις στον χώρο στάθμευσης των κεντρικών γραφείων της Πολιτειακής Αστυνομίας. Στεκόμουν πλάι στον ανώτερό μου, τον διοικητή ΜακΚέννα, ο οποίος ήταν το αφεντικό μου σε όλη τη διάρκεια της καριέρας μου και μίλησε για μένα με λόγια μάλλον υπερβολικά.

«Ο Τζέσσι Ρόζενμπεργκ νέος αστυνόμος είναι ακόμα, δεν τον πήραν και τα χρόνια, ωστόσο, απ' ό,τι φαίνεται, βιάζεται να ρίξει μαύρη πέτρα πίσω του» είπε ο διοικητής, προκαλώντας το γέλιο της συνάθροισης. «Ποτέ δε φανταζόμουν πως θα έφευγε από το Σώμα πριν από μένα. Η ζωή καμιά φορά δεν τα φέρνει όπως τα θέλουμε: όλοι εύχονταν να ξεκουμιστώ εγώ και να μείνει ο Τζέσσι, και να που εγώ θα κάτσω εκεί που κάθομαι και φεύγει εκείνος».

Ήμουν σαράντα πέντε ετών και θα εγκατέλειπα την αστυνομία ήρεμα κι ωραία. Έπειτα από είκοσι τρία χρόνια υπηρεσίας, είχα αποφασίσει να πάρω τη σύνταξη την οποία δικαιούμουν, προκειμένου να καταπιαστώ με ένα σχέδιο που επιθυ-

μούσα διακαώς να υλοποιήσω εδώ και πολύ καιρό. Μου έμενε ακόμα μια εβδομάδα στο Σώμα μέχρι τις 30 του Ιούνη. Έπειτα από τη μέρα εκείνη, θα άνοιγε ένα νέο κεφάλαιο στη ζωή μου.

«Θυμάμαι την πρώτη μεγάλη υπόθεση που ανέλαβε ο Τζέσσι» συνέχισε ο διοικητής. «Έναν φριχτό τετραπλό φόνο, τον οποίο είχε διαλευκάνει κάνοντας εξαιρετική δουλειά, τη στιγμή που κανείς στο τμήμα του δεν τον θεωρούσε ικανό. Εκείνη την εποχή, ήταν ακόμα ένας πολύ νέος αστυνομικός. Από τότε έγινε ξεκάθαρο σε όλους από τι στόφα είναι φτιαγμένος ο Τζέσσι. Όσοι τον γνώρισαν ξέρουν πολύ καλά πως είναι ασυναγώνιστος στην έρευνα, και οφείλω να ομολογήσω πως υπήρξε ο καλύτερος ανάμεσά μας. Εμείς εδώ τον λέμε λαγωνικό, γιατί διαλεύκανε όλες τις υποθέσεις με τις οποίες ασχολήθηκε, κάτι που τον καθιστά πράκτορα μοναδικό. Οι συνάδελφοί του τον θαύμαζαν ως αστυνόμο, τον συμβουλευόνταν ως εμπειρογνώμονα και μάθαιναν από αυτόν στην Ακαδημία, όπου υπήρξε εκπαιδευτής για πολλά χρόνια. Εδώ που τα λέμε, Τζέσσι: είκοσι χρόνια τώρα, έχουμε βαρεθεί να σε ζηλεύουμε!»

Η συνάθροιση ξέσπασε πάλι σε γέλια.

«Η αλήθεια είναι πως δεν έχουμε πολυκαταλάβει τι είναι αυτό το καινούργιο σχέδιο που σε περιμένει, όμως, Τζέσσι, σου ευχόμαστε καλή τύχη στο νέο σου εγχείρημα. Να ξέρεις πως θα μας λείψεις, θα λείψεις στο τμήμα, περισσότερο όμως θα λείψεις στις γυναίκες μας, που σε κάθε γιορτή της αστυνομίας σε έτρωγαν με τα μάτια τους».

Την ομιλία έκλεισε ένα θερμό χειροκρότημα. Ο διοικητής με αγκάλιασε φιλικά κι έπειτα κατέβηκα από την εξέδρα για να χαιρετήσω όλους αυτούς που μου είχαν κάνει την τιμή να δώσουν το παρών στην εκδήλωση, προτού ξαμοληθούν στον μπουφέ.

Μόλις βρέθηκα για μια στιγμή μόνος, με πλεύρισε μια πολύ όμορφη γυναίκα, καμιά τριανταριά χρονών, που δε θυμάμαι να την είχα ξαναδεί ποτέ μου.

«Ωστε εσείς είστε το περίφημο λαγωνικό;» με ρώτησε με νάζι.

«Έτσι λένε» απάντησα εγώ χαμογελώντας. «Γνωρίζομαστε;»

«Όχι, με λένε Στέφανι Μέιλερ. Είμαι δημοσιογράφος στα Χρονικά της Όρφιας».

Ανταλλάξαμε χειραψία και τότε η Στέφανι μου είπε:

«Εγώ πάντως δε θα σας φωνάζω λαγωνικό, γιατί δεν είστε καθαρόαιμο».

«Υπαινίσσετε πως δεν έλυσα μια από τις υποθέσεις μου;»

Προς απάντησή μου, έβγαλε από την τσάντα της μια φωτοτυπία ενός αποκόμματος από τα Χρονικά της Όρφιας με ημερομηνία 1η Αυγούστου του 1994 και μου την έδειξε:

ΤΕΤΡΑΠΛΟ ΦΟΝΙΚΟ ΣΤΗΝ ΟΡΦΙΑ:
ΘΥΜΑΤΑ Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ

Το βράδυ του Σαββάτου, ο δήμαρχος της Όρφιας, Τζόζεφ Γκόρντον, η σύζυγός του και ο γιος τους, ετών 10, δολοφονήθηκαν μέσα στο ίδιο τους το σπίτι. Το τέταρτο θύμα ονομάζεται Μέγκαν Πάνταλιν, ετών 32. Η νεαρή γυναίκα, η οποία έκανε τζόκινγκ την ώρα του συμβάντος, υπήρξε αναμφίβολα αυτόπτης μάρτυρας του εγκλήματος. Την πυροβόλησαν, καταμεσής του δρόμου, μπροστά από το σπίτι του δημάρχου.

Πλάι στο άρθρο, υπήρχε μια φωτογραφία δικιά μου και του τότε συνεργάτη μου, του Ντέρεκ Σκοτ, στον τόπο του εγκλήματος.

«Πού θέλετε να καταλήξετε;» τη ρώτησα.

«Αυτή την υπόθεση δεν τη λύσατε, αστυνόμε».

«Τι εννοείτε;»

«Το 1994 ενοχοποιήσατε λάθος άνθρωπο. Σκέφτηκα πως θα θέλατε να το ξέρετε πριν εγκαταλείψετε το Σώμα».

Στην αρχή πίστεψα πως πρόκειται για κακόγουστη φάρσα των συναδέλφων μου, έπειτα όμως συνειδητοποίησα πως η Στέφανι σοβαρολογούσε.

«Κάνατε κι εσείς δική σας έρευνα;» τη ρώτησα.

«Κατά κάποιον τρόπο, αστυνόμε».

«Κατά κάποιον τρόπο; Θα πρέπει να μου αποκαλύψετε περισσότερα αν θέλετε να σας πιστέψω».

«Σας λέω την αλήθεια, αστυνόμε. Σε λίγο θα συναντήσω κάποιον και θα πάρω στα χέρια μου αδιάσειστες αποδείξεις».

«Ποιον θα συναντήσετε;»

«Αστυνόμ» μου είπε με ύφος σαν να το διασκέδαζε «δεν είμαι πρωτάρα. Αυτό το λαβράκι κανέννας δημοσιογράφος δε θα ρίσκαρε να το χάσει. Υπόσχομαι, όταν έρθει η ώρα, να μοιραστώ μαζί σας όσα έχω ανακαλύψει. Προς το παρόν όμως, θα ήθελα να σας ζητήσω μια χάρη – να μου δώσετε πρόσβαση στα αρχεία της Πολιτειακής Αστυνομίας».

«Χάρη το λέτε εσείς αυτό; Εγώ το λέω εκβιασμό!» αντιγύρισα. «Αρχικά, δείξτε μου τα στοιχεία της έρευνάς σας, κυρία Μέιλερ. Όσα ισχυρίζεστε είναι πολύ σοβαρά».

«Το γνωρίζω πολύ καλά αυτό, αστυνόμ Ρόζενμπεργκ. Γι' αυτό ακριβώς δε θέλω να μου τη φέρει η Πολιτειακή Αστυνομία».

«Να σας θυμίσω πως έχετε την υποχρέωση να μοιραστείτε με την αστυνομία κάθε κρίσιμη πληροφορία. Το ορίζει ο νόμος. Θα μπορούσα επίσης να βγάλω ένταλμα έρευνας για την εφημερίδα σας».

Η Στέφανι φάνηκε να απογοητεύεται από την αντίδρασή μου.

«Πολύ κρίμα, αστυνόμ» είπε. «Πίστευα πως όλα αυτά θα σας ενδιέφεραν, όμως, απ' ό,τι φαίνεται, πιο πολύ σας απασχολεί η αποχώρησή σας και τα νέα σας σχέδια που ανέφερε και ο διοικητής στην ομιλία του. Αλήθεια, περί τίνος πρόκειται; Μια παλιά βάρκα που θα την επισκευάσετε ίσως;»

«Αυτό δε σας αφορά» απάντησα κοφτά.

Ανασήκωσε τους ώμους κι έκανε πως έφευγε. Ήμουν σίγουρος πως μπλόφαρε και, πράγματι, ύστερα από μερικά βήματα, σταμάτησε και στράφηκε ξανά προς το μέρος μου:

«Η απάντηση βρισκόταν ακριβώς μπροστά στα μάτια σας, αστυνόμ Ρόζενμπεργκ. Απλά, δεν την προσέξατε».

Μου κίνησε την περιέργεια και ταυτόχρονα με εκνεύρισε.

«Δεν είμαι σίγουρος πως καταλαβαίνω τι λέτε».

Τότε σήκωσε το χέρι της και το κράτησε στο ύψος των ματιών μου.

«Τι βλέπετε, αστυνόμ»;

«Το χέρι σας».

«Τα δάχτυλά μου σας έδειχνα» διόρθωσε εκείνη.

«Εγώ όμως βλέπω το χέρι σας» επέμεινα δίχως να καταλαβαίνω.

«Αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα» μου είπε. «Είδατε αυτό που θέλατε να δείτε και όχι αυτό που σας έδειχνα. Έτσι την πατήσατε και πριν είκοσι χρόνια».

Αυτή ήταν και η τελευταία της κουβέντα. Έφυγε, αφήνοντας πίσω της ένα αίνιγμα, την επαγγελματική της κάρτα και τη φωτοτυπία του άρθρου.

Βλέποντας στον μπουφέ τον Ντέρεκ Σκοτ, τον παλιό μου συνεργάτη, που πλέον φυτοζωούσε στα γραφεία της διοίκησης, έσπευσα δίπλα του και του έδειξα το απόκομμα της εφημερίδας.

«Ακόμα τα ίδια μυαλά κουβαλάς, Τζέσσι» μου είπε χαμογελώντας, διασκεδάζοντας που ξανάβλεπε το παλιό άρθρο. «Τι σε ήθελε η κοπελιά;»

«Δημοσιογράφος είναι. Κατά τα λεγόμενά της, κάναμε λάθος το 1994. Ισχυρίζεται πως αποτύχαμε στην έρευνα και ενοχοποιήσαμε λάθος άνθρωπο».

«Ορίστε;» Ο Ντέρεκ κόντεψε να πνιγεί. «Αυτό είναι παράλογο».

«Το ξέρω».

«Τι σου είπε ακριβώς;»

«Πως η απάντηση βρισκόταν μπροστά στα μάτια μας και δεν την είδαμε».

Ο Ντέρεκ έμεινε σασιτισμένος. Φάνηκε πως κι εκείνος προβληματίστηκε, αποφάσισε όμως να διώξει αυτές τις σκέψεις από το μυαλό του.

«Δεν πιστεύω λέξη» μουρμούρισε τελικά. «Μια δημοσιογράφος της πλάκας είναι, που θέλει να προβληθεί».

«Μπορεί» απάντησα συλλογισμένος. «Μπορεί και όχι».

Σαρώνοντας με το βλέμμα τον χώρο στάθμευσης, διέκρινα τη Στέφανι να μπαίνει στο αυτοκίνητό της. Μου έκανε νόημα και φώναξε:

«Θα τα πούμε σύντομα, αστυνόμη Ρόζενμπεργκ».

Όμως το «σύντομα» δεν ήρθε ποτέ.

Διότι η μέρα εκείνη ήταν η μέρα που εξαφανίστηκε.

ΘΥΜΑΜΑΙ ΤΗ ΜΕΡΑ που ξεκίνησε η υπόθεση αυτή. Ήταν Σάββατο, 30 Ιούλη του 1994.

Εκείνο το βράδυ, ο Τζέσσι κι εγώ είχαμε υπηρεσία. Είχαμε κάνει μια στάση για να φάμε στο Μπλου Λαγκούν, ένα πολυσύχναστο εστιατόριο όπου δούλευαν ως σερβιτόρες η Ντάρλα και η Νατάσα.

Εκείνη την εποχή, ο Τζέσσι ήταν ήδη χρόνια ζευγάρι με τη Νατάσα. Η Ντάρλα ήταν μια από τις καλύτερές της φίλες. Θέλανε να ανοίξουν μαζί ένα εστιατόριο και κάθε μέρα οργάνωναν τις κινήσεις τους: είχαν ήδη βρει το μέρος και προσπαθούσαν πια να βγάλουν την άδεια. Τα απογεύματα και τα Σαββατοκύριακα δούλευαν ως σερβιτόρες στο Μπλου Λαγκούν, βάζοντας στην άκρη τα μισά απ' όσα έβγαζαν για να τα επενδύσουν στη μελλοντική τους επιχείρηση.

Στο Μπλου Λαγκούν, θα μπορούσαν κάλλιστα να δουλεύουν στη διεύθυνση ή στην κουζίνα, ο ιδιοκτήτης όμως τους είχε πει: «Με τέτοιο μουτράκι και τόσο ωραίο κωλαράκι, η θέση σας είναι στα τραπέζια. Και να μην παραπονιέστε, γιατί πολύ περισσότερα βγάζετε από τα πουρμπουάρ από όσα θα βγάζατε στην κουζίνα». Εδώ που τα λέμε, δεν είχε κι άδικο – πολλοί πελάτες έρχονταν στο Μπλου Λαγκούν μόνο και μόνο για να τους σερβίρουν εκείνες. Ήταν όμορφες, γλυκές, χαμογελαστές. Είχαν όλο το πακέτο. Σίγουρα το εστιατόριό τους θα έπιανε και όλος ο κόσμος μιλούσε ήδη για αυτό.

Η Ντάρλα ήταν ελεύθερη. Οφείλω να ομολογήσω πως από τότε που τη γνώρισα δεν μπορούσα να τη βγάλω από το μυαλό μου. Έπρηξα τον Τζέσσι για να πηγαίνουμε στο Μπλου Λαγκούν μόλις έπιαναν εκεί δουλειά η Νατάσα και η Ντάρλα, για να πιού-

με έναν καφέ μαζί τους. Και όταν μαζεύονταν στο σπίτι του Τζέσσι για να δουλέψουν στο στήσιμο της δουλειάς, εμφανιζόμουν κι εγώ για να κάνω, μάταια, τα γλυκά μάτια στην Ντάρλα.

Κατά τις οχτώ και μισή, εκείνο το περιβόητο βράδυ της 30ής Ιουλίου, ο Τζέσσι κι εγώ τρώγαμε στο μπαρ ανταλλάσσοντας μερικές κουβέντες με τη Νατάσα και την Ντάρλα, οι οποίες γυρνούσαν γύρω μας σαν τις μέλισσες. Ξαφνικά ο βομβητής μου άρχισε να χτυπά ταυτόχρονα με τον βομβητή του Τζέσσι. Κοιτάξαμε ο ένας τον άλλον θορυβημένοι.

«Για να χτυπάνε και οι δυο βομβητές σας ταυτόχρονα, κάτι σοβαρό τρέχει» είπε η Νατάσα.

Μας έδειξε την τηλεφωνική καμπίνα του εστιατορίου και ένα τηλέφωνο πάνω στον πάγκο. Ο Τζέσσι κατευθύνθηκε προς το κουβούκλιο κι εγώ προς την μπάρα. Τα δυο τηλεφωνήματα που κάναμε ήταν σύντομα.

«Έχουμε κλήση προς όλες τις μονάδες για τετραπλή δολοφονία» εξήγησα στη Νατάσα και την Ντάρλα αφού έκλεισα το τηλέφωνο, σπεύδοντας προς την πόρτα.

Ο Τζέσσι φόραγε το σακάκι του.

«Βιάσου» τον παρότρυνα. «Η πρώτη μονάδα που θα φτάσει στον τόπο του εγκλήματος παίρνει και την έρευνα».

Ήμασταν νέοι, φιλόδοξοι. Αυτή ήταν η ευκαιρία μας για την πρώτη σημαντική έρευνα που θα αναλαμβάναμε μαζί. Εγώ ήμουν πιο έμπειρος αστυνομικός από τον Τζέσσι και είχα ήδη τον βαθμό του αστυνόμου Β'. Οι ανώτεροί μου με εκτιμούσαν αφάνταστα. Όλοι έλεγαν πως θα έκανα καριέρα και θα έφτανα ψηλά.

Τρέξαμε μέχρι το αυτοκίνητο και κάτσαμε στις θέσεις μας, εγώ στη θέση του οδηγού και ο Τζέσσι συνοδηγός.

Ξεκίνησα βολίδα και ο Τζέσσι πήρε τον φάρο που βρισκόταν στα πόδια του. Τον άνοιξε και από το ανοιχτό παράθυρο τον τοποθέτησε πάνω στην οροφή του υπηρεσιακού μας αυτοκινήτου. Η νύχτα φωτίστηκε με κόκκινη λάμψη.

Έτσι ξεκίνησαν όλα.

ΤΖΕΣΣΙ ΡΟΖΕΝΜΠΕΡΓΚ

Πέμπτη 26 Ιουνίου 2014

30 ημέρες πριν την πρεμιέρα

ΕΙΧΑ ΦΑΝΤΑΣΤΕΙ πως θα περνούσα την τελευταία μου εβδομάδα στους κόλπους της αστυνομίας τριγυρνώντας στους διαδρόμους και πίνοντας καφέδες με συναδέλφους για να τους αποχαιρετήσω. Εδώ και τρεις μέρες όμως, είχα κλειστεί στο γραφείο μου από το πρωί έως το βράδυ και είχα πέσει με τα μούτρα στον φάκελο της έρευνας του τετραπλού φωνικού του 1994, που είχα ξεθάψει από το αρχείο. Η επίσκεψη της Στέφανι Μέιλερ με είχε κλονίσει: δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτε άλλο πέρα από εκείνο το άρθρο και τη φράση που είπε: «Η απάντηση ήταν ακριβώς μπροστά στα μάτια σας. Απλά, δεν την προσέξατε».

Ωστόσο ήμουν σίγουρος πως δεν είχαμε αφήσει τίποτα στην τύχη. Όσο περισσότερο σκάλιζα τον φάκελο, τόσο πιο πολύ με παρηγορούσε η ιδέα πως η έρευνα αυτή ήταν μια από τις πιο ακέραιες που είχα διεξαγάγει σε όλη μου την καριέρα: όλα τα στοιχεία ήταν εκεί, οι αποδείξεις ενάντια στον άνθρωπο που είχε θεωρηθεί ένοχος, αδιάσειστος. Ο Ντέρεκ κι εγώ είχαμε δουλέψει με μεγάλη σοβαρότητα και σχολαστικότητα. Δεν έβρισκα το παραμικρό σφάλμα. Πώς γίνεται να είχαμε καταλήξει σε λάθος ένοχο;

Το ίδιο απόγευμα, ο Ντέρεκ μπήκε στο γραφείο μου.

«Τι σκαρώνεις, Τζέσσι; Όλοι σε περιμένουν στο κυλικείο. Οι συνάδελφοι από τη γραμματεία θέλουν να σου κάνουν ένα δώρο».

«Έρχομαι, Ντέρεκ, συγγνώμη, έχω αλλού το μυαλό μου».

Κοίταξε τα έγγραφα που ήταν σκορπισμένα πάνω στο γραφείο μου, πήρε ένα και αναφώνησε:

«Μη μου πεις πως τσίμπησες με τις ανοησίες της δημοσιογράφου;».

«Ντέρεκ, ήθελα απλώς να βεβαιωθώ πως...»

Δε με άφησε να τελειώσω τη φράση μου:

«Τζέσσι, ο φάκελος ήταν μασίφ. Το ξέρεις καλύτερα από μένα. Άντε, έλα, όλοι σε περιμένουν».

Συμφώνησα με ένα νεύμα.

«Δώσε μου ένα λεπτό, Ντέρεκ. Έρχομαι».

Αναστέναξε και βγήκε από το γραφείο μου. Ακούμπησα την επαγγελματική κάρτα μπροστά μου και σχημάτισα τον αριθμό της Στέφανι. Το τηλέφωνό της ήταν κλειστό. Είχα ήδη προσπαθήσει να την καλέσω και την προηγούμενη μέρα δίχως αποτέλεσμα. Ούτε εκείνη είχε επικοινωνήσει ξανά μαζί μου έπειτα από τη συνάντησή μας τη Δευτέρα, έτσι αποφάσισα να μην επιμείνω. Ήξερε πού να με βρει. Κατέληξα πως ο Ντέρεκ είχε δίκιο: δεν υπήρχε κανένα περιθώριο αμφισβήτησης των συμπερασμάτων της έρευνας του 1994, και ανακουφισμένος πήγα να συναντήσω τους συναδέλφους μου στο κυλικείο.

Επιστρέφοντας στο γραφείο μου όμως, μία ώρα αργότερα, βρήκα ένα φαξ από την αστυνομία της πολιτείας του Ρίβερντεϊλ, στην περιοχή των Χάμπτονς, που ενημέρωνε για την εξαφάνιση μιας νέας γυναίκας: της Στέφανι Μείλερ, ετών 32, δημοσιογράφου. Τα ίχνη της είχαν χαθεί από τη Δευτέρα.

Το αίμα μου πάγωσε. Έσकिσα τη σελίδα από το μηχάνημα και όρμησα στο τηλέφωνο για να επικοινωνήσω με το τμήμα στο Ρίβερντεϊλ. Στην άλλη άκρη της γραμμής, ένας αστυνομικός μού εξήγησε πως οι γονείς της Στέφανι Μείλερ είχαν έρθει νωρίς το απόγευμα, ανήσυχοι που η κόρη τους δεν είχε δώσει σημεία ζωής από τη Δευτέρα.

«Γιατί οι γονείς πήγαν κατευθείαν στην Πολιτειακή Αστυνομία και δεν απευθύνθηκαν στην τοπική;» ρώτησα εγώ.

«Πήγαν κι εκεί, αλλά, απ' ό,τι φαίνεται, η τοπική αστυνομία

δεν έδωσε τη δέουσα προσοχή στο ζήτημα. Αμέσως σκέφτηκα πως θα ήταν καλύτερα να στείλουμε την υπόθεση κατευθείαν στη Δίωξη Εγκλημάτων Κατά Ζωής. Μπορεί να μην είναι και τίποτα, αλλά προτίμησα να σας μεταβιβάσω την πληροφορία».

«Καλά έκανες. Θ' ασχοληθώ εγώ».

Η μητέρα της Στέφανι, στην οποία τηλεφώνησα αμέσως, με ενημέρωσε για τη μεγαλύτερη ανησυχία της. Η τελευταία επαφή που είχε με την κόρη της ήταν τη Δευτέρα το πρωί. Έκτοτε, τίποτα. Το κινητό της ήταν απενεργοποιημένο. Καμία από τις φίλες της κόρης της δεν είχε καταφέρει να τη βρει. Τελικά πήγε στο διαμέρισμά της με την τοπική αστυνομία, όμως δεν υπήρχε κανείς.

Έτρεξα αμέσως να βρω τον Ντέρεκ στο γραφείο του στο τμήμα διοίκησης.

«Η Στέφανι Μέιλερ» του είπα «η δημοσιογράφος που είχε έρθει εδώ τη Δευτέρα, εξαφανίστηκε».

«Τι είναι αυτά που λες, Τζέσσι;»

Του έδωσα την ειδοποίηση της εξαφάνισης.

«Δες και μόνος σου. Πρέπει να πάμε στην Όρφια. Πρέπει να δούμε τι συμβαίνει. Δεν μπορεί να είναι σύμπτωση όλα αυτά». Αναστέναξε.

«Τζέσσι, εσύ δεν υποτίθεται πως φεύγεις από το Σώμα;»

«Σε τέσσερις μέρες. Για τέσσερις μέρες είμαι ακόμα μπάτσος. Τη Δευτέρα, όταν την είδα, η Στέφανι είπε πως θα συναντούσε κάποιον που θα της έδινε τα στοιχεία που έλειπαν από τον φάκελό της...»

«Γιατί δεν αφήνεις την υπόθεση σε κάποιον συνάδελφό σου;» πρότεινε.

«Αποκλείεται, Ντέρεκ, αυτή η κοπέλα με διαβεβαίωσε πως το 1994...»

Με έκοψε στη μέση της φράσης μου:

«Κλείσαμε την έρευνα, Τζέσσι! Πάει πια! Τι σε έπιασε ξαφνικά; Γιατί θες σώνει και καλά να ανακατευτείς ξανά με όλα αυτά;».

Λυπήθηκα που δε με στήριξε.

«Δηλαδή, δε θα έρθεις στην Όρφια μαζί μου;»

«Όχι, Τζέσσι. Λυπάμαι. Έχεις τρελαθεί τελείως, μου φαίνεται.»

Έτσι, πήγα μόνος μου στην Όρφια, είκοσι χρόνια αφότου πάτησα τελευταία φορά το πόδι μου εκεί. Είκοσι χρόνια από τότε που έγινε το τετραπλό φονικό.

Από τα κεντρικά της Πολιτειακής Αστυνομίας υπολόγιζα μια ώρα απόσταση, για να κερδίσω χρόνο όμως παραβίασα τα όρια ταχύτητας ανάβοντας τη σειρήνα και τον περιστρεφόμενο φάρο του υπηρεσιακού αυτοκινήτου μου. Πήρα τον αυτοκινητόδρομο 27 μέχρι τη διακλάδωση προς Ρίβερχεντ κι έπειτα τον αυτοκινητόδρομο 25 προς βορειοδυτικά. Ο δρόμος, στο τελευταίο του τμήμα, περνούσε μέσα από την πλησμονή της φύσης, ανάμεσα σε πυκνό δάσος και διάσπαρτες μικρές λίμνες με νούφαρα. Σύντομα έφτασα στον έρημο αυτοκινητόδρομο 17, που φιδοσερνόταν μέχρι την Όρφια, στον οποίο ανέπτυξα ταχύτητα σαν τρελός. Μια τεράστια πινακίδα μου ανακοίνωνε πως σύντομα θα έφτανα στον προορισμό μου.

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΗΝ ΟΡΦΙΑ

Εθνικό Φεστιβάλ Θεάτρου, 26 Ιουλίου-9 Αυγούστου

Ήταν η ώρα πέντε το απόγευμα. Μπήκα στον κεντρικό δρόμο, με τις πρασιές και τα χρώματα. Είδα τα εστιατόρια στη σειρά να διαδέχονται το ένα το άλλο, τις αυλές και τα μικρά μαγαζιά. Η ατμόσφαιρα ήταν γαλήνια και θύμιζε θέρετρο διακοπών. Εν όψει των εορτασμών της 4ης Ιουλίου* οι στύλοι του δρόμου ήταν σημαιοστολισμένοι με την αστερόεσσα, ενώ γιγαντοαφίσες ανακοίνωναν ρίψη πυροτεχνημάτων το βράδυ της εθνικής εορτής. Κατά μήκος της μαρίνας, που πλαisiώναν ολάνθιστα παρτέρια και κλαδεμένοι θάμνοι, διαβάτες έκαναν τον περίπατό τους ανάμεσα σε ξύλινες καμπίνες που πρότειναν εκδρομές παρατήρησης φαλαινών και άλλες που πρόσφεραν ποδήλατα

* Ημέρα της αμερικάνικης εθνικής εορτής της Ανακήρυξης της Ανεξαρτησίας.

προς ενοικίαση. Αυτή η πόλη φάνταζε σαν να είχε βγει κατευθείαν από πλατό ταινιάς.

Η πρώτη μου στάση ήταν στο τμήμα της τοπικής αστυνομίας.

Ο αρχηγός, ο Ρον Γκάλλιβερ, που διηύθυνε την αστυνομία της Όρφιας, με δέχτηκε στο γραφείο του. Δε χρειάστηκε να του υπενθυμίσω πως είχαμε ξανασυναντηθεί είκοσι χρόνια πριν: με θυμόταν.

«Δεν έχετε αλλάξει καθόλου» μου είπε σφίγγοντας το χέρι μου. Δε θα έλεγα το ίδιο και για εκείνον. Είχε στραβογεράσει και κάπως παχύνει. Παρόλο που ήταν πια πολύ αργά για μεσημεριανό και πολύ νωρίς για βραδινό, εκείνος έτρωγε μακαρόνια μέσα από ένα πλαστικό τάπερ. Όση ώρα του εξηγούσα τους λόγους της επίσκεψής μου, εκείνος χλαπάκιασε το μισό του πιάτο προκαλώντας μου αηδία.

«Η Στέφανι Μέιλερ;» είπε έκπληκτος με στόμα γεμάτο. «Αυτή την υπόθεση τη χειριστήκαμε ήδη. Δεν πρόκειται για εξαφάνιση. Το εξήγησα στους γονείς της, μου έχουν γίνει στενός κορσές. Από την πόρτα τούς διώχνεις, από το παράθυρο μπαίνουν!»

«Είναι απλά γονείς που ανησυχούν για την κόρη τους» επισήμανα. «Δεν έχουν νέα της εδώ και τρεις μέρες και τους φαίνεται ασυνήθιστο. Καταλαβαίνετε κι εσείς πως πρέπει να δώσω στην υπόθεση τη δέουσα προσοχή».

«Η Στέφανι Μέιλερ είναι τριάντα δύο ετών, ό,τι θέλει μπορεί να κάνει, έτσι δεν είναι; Πιστέψτε με, αν είχα τέτοιους γονείς, κι εγώ θα ήθελα να το σκάσω, αστυνόμε Ρόζενμπεργκ. Μην ανησυχείτε. Η Στέφανι απλά είπε να λείψει για λίγο καιρό».

«Μα πώς είστε τόσο βέβαιος;»

«Το αφεντικό της μου το είπε, ο αρχισυντάκτης των Χρονικών της Όρφιας. Του έστειλε μήνυμα στο κινητό του τη Δευτέρα το βράδυ».

«Το βράδυ της εξαφάνισής της» παρατήρησα.

«Αφού σας είπα πως δεν εξαφανίστηκε!» είπε εκνευρισμένος ο αρχηγός Γκάλλιβερ.

Κάθε φορά που αναφωνούσε, ένα πυροτέχνημα κόκκινης

σάλτσας πεταγόταν μέσα από το στόμα του. Πισωπάτησα για να μη με βρουν τα σκάγια στο πεντακάθαρο πουκάμισό μου. Όταν ο Γκάλλιβερ απόφαγε, συνέχισε:

«Ο υπαρχηγός πήγε με τους γονείς στο σπίτι της. Άνοιξαν με το αντικλείδι τους και ερεύνησαν τον χώρο: όλα στη θέση τους. Το μήνυμα που έλαβε ο αρχισυντάκτης της επιβεβαίωσε πως δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας. Η Στέφανι δε χρειάζεται να δώσει λογαριασμό σε κανέναν. Δε μας αφορά τι κάνει με τη ζωή της. Εμείς μια φορά το καθήκον μας το κάναμε. Οπότε, κάντε μου τη χάρη και σταματήστε να μας ζαλίζετε».

«Οι γονείς της ανησυχούν πολύ» επέμεινα «και, με τη συγκατάθεσή σας, θα ήθελα να διαπιστώσω και μόνος μου πως όλα είναι καλά».

«Αν έχετε χρόνο για χάσιμο, αστυνόμε, μη σκοτίζετε μ' εμένα. Περιμένετε τον υπαρχηγό, τον Τζάσπερ Μοντέιν, να γυρίσει από την περιπολία. Εκείνος ασχολήθηκε με την υπόθεση».

Όταν επέστρεψε επιτέλους ο υπαρχηγός Τζάσπερ Μοντέιν, βρέθηκα αντιμέτωπος με ένα ανέκφραστο ντερέκι, μπρατσαρά, με ύφος επιβλητικό. Μου εξήγησε πως είχε συνοδεύσει τους γονείς της Μείλερ στο σπίτι της. Μπήκαν στο διαμέρισμά της – δεν ήταν εκεί. Δεν μπόρεσαν να πιαστούν από κάποιο στοιχείο. Δεν υπήρχαν σημάδια πάλης, τίποτε το ασυνήθιστο. Έπειτα ο Μοντέιν επιθεώρησε τους γειτονικούς δρόμους αναζητώντας μάταια το αυτοκίνητο της Στέφανι. Έφτασε μέχρι το σημείο να τηλεφωνήσει σε όλα τα νοσοκομεία και τα αστυνομικά τμήματα της περιοχής – κανένα ίχνος. Η Στέφανι Μείλερ απλά έλειπε από το σπίτι της.

Καθώς ήθελα να ριζώ μια ματιά στο διαμέρισμα της Στέφανι, προσφέρθηκε να με συνοδεύσει. Κατοικούσε στην οδό Μπένταμ, σε έναν μικρό ήσυχο δρόμο κοντά στον κεντρικό, σε μια στενή διώροφη πολυκατοικία. Στο ισόγειο στεγαζόταν ένα σιδηρουργείο, ένας ένοικος νοίκιαζε το μοναδικό διαμέρισμα του πρώτου ορόφου, και η Στέφανι το διαμέρισμα του δεύτερου.

Χτύπησα πολλή ώρα το κουδούνι του διαμερίσματός της. Χτύπησα και την πόρτα, φώναξα, μάταια όμως – ήταν προφανές πως δεν ήταν κανείς μέσα.

«Το βλέπετε και μόνος σας, λείπει» μου είπε ο Μοντέιν.
Γύρισα το χερούλι της πόρτας – ήταν κλειδωμένη.

«Μπορούμε να μπούμε;» ρώτησα.

«Έχετε κλειδί;»

«Όχι».

«Ούτε κι εγώ. Οι γονείς της είχαν ανοίξει την προηγούμενη φορά».

«Δεν μπορούμε να μπούμε δηλαδή;»

«Όχι. Δε θ' αρχίσουμε να σπάμε πόρτες χωρίς λόγο! Αν θέλετε σώνει και καλά να βεβαιωθείτε, πηγαίνετε στην τοπική εφημερίδα και μιλήστε με τον αρχισυντάκτη, θα σας δείξει το μήνυμα που έλαβε από τη Στέφανι το βράδυ της Δευτέρας».

«Και ο γείτονας που μένει από κάτω;»

«Ο Μπραντ Μέλσο; Του μίλησα χτες, δεν είδε τίποτα, ούτε άκουσε κάτι ασυνήθιστο. Δεν έχει νόημα να του ξαναχτυπήσετε, είναι μάγειρας στο Καφέ Αθηνά, το πιο δημοφιλές εστιατόριο της περιοχής, ψηλά στον κεντρικό δρόμο, εκεί βρίσκεται αυτή τη στιγμή».

Δεν το έβαλα κάτω όμως – κατέβηκα έναν όροφο και χτύπησα το κουδούνι του σπιτιού του Μπραντ Μέλσο. Μάταια.

«Εγώ σας το είπα» αναστέναξε ο Μοντέιν κατεβαίνοντας τα σκαλιά, αλλά εγώ κοντοστάθηκα και πάλι στο πλατύσκαλο ελπίζοντας να μου ανοίξουν.

Όταν αποφάσισα να κατέβω τις σκάλες, ο Μοντέιν είχε ήδη βγει από την πολυκατοικία. Μόλις έφτασα στην είσοδο, εκμεταλλεύτηκα το γεγονός πως ήμουν μόνος και έλεγξα το γραμματοκιβώτιο της Στέφανι. Έριξα μια ματιά στη σχισμή και είδα πως στο εσωτερικό υπήρχε ένα γράμμα. Κατάφερα να το πιάσω με τα ακροδάχτυλά μου, το δίπλωσα στα δύο και το παράχωσα διακριτικά στην κωλότσεπη του παντελονιού μου.

Έπειτα από τη στάση στην πολυκατοικία της Στέφανι, ο Μοντέιν με οδήγησε στα γραφεία σύνταξης των Χρονικών της Όρφιας, δυο βήματα μακριά από τον κεντρικό δρόμο, προκειμένου να μιλήσω με τον Μάικλ Μπερντ, τον αρχισυντάκτη της εφημερίδας.

Η αίθουσα σύνταξης βρισκόταν σε ένα κτίριο με κόκκινα τούβλα. Αν και εξωτερικά έδινε καλή εντύπωση, εσωτερικά ήταν σκέτη παρακμή.

Ο Μάικλ Μπερντ μάς δέχτηκε στο γραφείο του. Ήταν κι εκείνος στην Όρφια το 1994, αλλά δε θυμάμαι να είχα διασταυρωθεί μαζί του. Ο Μπερντ μου εξήγησε πως είχε αναλάβει τα *Χρονικά της Όρφιας* τρεις μέρες μετά την τετραπλή δολοφονία και πως, κατά συνέπεια, το μεγαλύτερο μέρος της περιόδου εκείνης είχε να ξεδιαλύνει το χαρτομάνι και δεν ήταν στην ενεργή δημοσιογραφία.

«Πόσο καιρό εργάζεται η Στέφανι Μέιλερ για εσάς;» ρώτησα τον Μάικλ Μπερντ.

«Εννιά μήνες περίπου. Την προσέλαβα τον περασμένο Σεπτέμβρη».

«Είναι καλή δημοσιογράφος;»

«Πολύ καλή. Ανεβάζει το επίπεδο της εφημερίδας. Είναι σημαντικό για εμάς, διότι δύσκολα βγάζουμε ποιοτική ύλη. Ξέρετε, η εφημερίδα πάει πολύ άσχημα οικονομικά – επιβιώνουμε επειδή τον χώρο μάς τον έχει παραχωρήσει ο δήμος. Ο κόσμος δε διαβάζει πια εφημερίδες, δεν υπάρχει πια ενδιαφέρον για διαφημίσεις. Παλαιότερα ήμασταν σημαντική τοπική εφημερίδα, έγκριτη, με αναγνωστικό κοινό. Σήμερα, γιατί να διαβάσει κανείς τα *Χρονικά της Όρφιας*, τη στιγμή που μπορεί να διαβάσει online τους *Financial Times*; Άσε που πολλοί δε διαβάζουν τίποτα πια και τα μαθαίνουν όλα από το Facebook».

«Πότε είδατε τη Στέφανι τελευταία φορά;» τον ρώτησα.

«Τη Δευτέρα το πρωί, στη συνάντηση για την εβδομαδιαία ύλη».

«Μήπως προσέξατε κάτι ιδιαίτερο; Κάποια ασυνήθιστη συμπεριφορά;»

«Όχι, τίποτε ιδιαίτερο. Ξέρω πως οι γονείς της Στέφανι ανησυχούν, όπως όμως εξήγησα και σ' εκείνους και στον υπαρχηγό Μοντέιν, η Στέφανι μου έστειλε ένα μήνυμα Δευτέρα βράδυ, αργά, και μου είπε πως έπρεπε να λείψει».

Έβγαλε το κινητό από την τσέπη του και μου έδειξε το συ-

γκεκριμένο μήνυμα. Το είχε λάβει τη Δευτέρα τα μεσάνυχτα ξημερώνοντας Τρίτη:

Πρέπει να φύγω για λίγο καιρό από την Όρφια. Είναι σημαντικό. Θα σου εξηγήσω τα πάντα μετά.

«Και δεν είχατε νέα της μετά το μήνυμα;» ρώτησα.

«Όχι. Ειλικρινά, όμως, δεν ανησυχώ. Η Στέφανι είναι δημοσιογράφος με ελεύθερο πνεύμα. Τα άρθρα της τα προχωρά στον δικό της ρυθμό. Δεν ανακατεύομαι και πολύ στις υποθέσεις της».

«Με ποιο θέμα ασχολούνταν τον τελευταίο καιρό;»

«Με το Φεστιβάλ Θεάτρου. Κάθε χρόνο, στα τέλη Ιουλίου, έχουμε ένα μεγάλο φεστιβάλ θεάτρου στην Όρφια...»

«Το γνωρίζω».

«Η Στέφανι ήθελε να μάθει για το φεστιβάλ εκ των έσω. Έχει συντάξει μια σειρά άρθρα για το συγκεκριμένο θέμα. Αυτή την περίοδο έπαιρνε συνεντεύξεις από τους εθελοντές που διασφαλίζουν τη διεξαγωγή του φεστιβάλ».

«Το συνηθίζει να εξαφανίζεται έτσι;» ρώτησα.

«Θα έλεγα καλύτερα να “λείπει”» διόρθωσε τη διατύπωση ο Μάικλ Μπερντ. «Ναι, λείπει συχνά. Ξέρετε, το επάγγελμα του δημοσιογράφου απαιτεί πολλές ώρες εκτός γραφείου».

«Μήπως η Στέφανι σας είχε μιλήσει για κάποια μεγάλη έρευνα που έκανε;» συνέχισα τις ερωτήσεις μου. «Είχε δηλώσει πως εκείνο το βράδυ της Δευτέρας είχε μια πολύ σημαντική συνάντηση σχετικά με το θέμα αυτό...»

Επίτηδες δεν έγινα πιο συγκεκριμένος, δεν ήθελα να δώσω περισσότερες λεπτομέρειες.

«Όχι» είπε εκείνος «ποτέ δεν ανέφερε κάτι τέτοιο».

Βγαίνοντας από την εφημερίδα, ο Μοντέιν, που θεωρούσε πως δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας, με προέτρεψε να φύγω από την πόλη.

«Ο αρχηγός Γκάλλιβερ θα ήθελε να μάθει αν έχετε σκοπό να φύγετε αμέσως».

«Ναι» απάντησα «νομίζω πως είμαι καλυμμένος».

Επιστρέφοντας στο αυτοκίνητό μου, άνοιξα τον φάκελο που βρήκα στο γραμματοκιβώτιο της Στέφανι. Ήταν η κίνηση της πιστωτικής της κάρτας. Την εξέτασα με προσοχή.

Πέρα από τα καθημερινά έξοδά της (βενζίνη, σούπερ μάρκετ, κάποια ανάληψη από αυτόματο μηχάνημα, αγορές από το βιβλιοπωλείο της Όρφιας), παρατήρησα κάμποσες χρεώσεις από διόδια εισόδου στο Μανχάτταν – η Στέφανι πήγαινε συχνά στη Νέα Υόρκη τον τελευταίο καιρό. Το βασικότερο όμως ήταν πως είχε αγοράσει ένα αεροπορικό εισιτήριο μετ' επιστροφής για το Λος Άντζελες – για ένα σύντομο ταξίδι από τις 10 μέχρι τις 13 Ιουνίου. Κάποια έξοδα που έκανε εκεί – το ξενοδοχείο κυρίως – επιβεβαίωναν πως είχε όντως πραγματοποιήσει το ταξίδι αυτό. Ίσως είχε κάποιον σύντροφο στην Καλιφόρνια. Όπως και να 'χε, ήταν μια νέα γυναίκα που κυκλοφορούσε αρκετά. Δεν υπήρχε τίποτα το περίεργο στην απουσία της. Καταλάβαινα απόλυτα την τοπική αστυνομία – κανένα στοιχείο δεν έτεινε προς την εκδοχή της εξαφάνισης. Η Στέφανι ήταν ενήλικη και ελεύθερη να κάνει ό,τι ήθελε, δίχως να πρέπει να δώσει λογαριασμό σε κανέναν. Ελλείψει στοιχείων, ήμουν κι εγώ έτοιμος να μην προχωρήσω την έρευνα, όταν μου χτύπησε μια λεπτομέρεια. Ένα στοιχείο δεν ταίριαζε – το τμήμα σύνταξης των Χρονικών της Όρφιας. Το σκηνικό της εφημερίδας δεν κόλλαγε καθόλου με την εικόνα που είχε σχηματίσει για τη Στέφανι. Ασφαλώς δεν τη γνώριζα, η αυτοπεποίθησή μου όμως με την οποία με είχε προσεγγίσει τρεις μέρες νωρίτερα με είχε κάνει να τη φανταστώ μάλλον στους *New York Times* παρά σε μια τοπική φυλλάδα, σε μια επαρχιακή πόλη των Χάμπτονς. Αυτή η λεπτομέρεια με έκανε να σκαλίσω ακόμη περισσότερο την υπόθεση και να επισκεφτώ τους γονείς της Στέφανι, που ζούσαν στο Σαγκχ Χάρμπορ, είκοσι λεπτά μακριά αποκεί.

Ήταν η ώρα εφτά το απόγευμα.

*
**

Την ίδια στιγμή, στον κεντρικό δρόμο της Όρφιας, η Άννα Κάννερ πάρκαρε μπροστά από το Καφέ Αθηνά, όπου θα συναντούσε τη Λόρεν, την παιδική της φίλη, με τον σύζυγό της, τον Πολ.

Η Λόρεν και ο Πολ ήταν οι φίλοι της Άννας που έβλεπε πιο συχνά από τότε που είχε φύγει από τη Νέα Υόρκη για να εγκατασταθεί στην Όρφια. Οι γονείς του Πολ είχαν εξοχικό σπίτι στο Σαουθάμπτον, καμιά εικοσιπενταριά χιλιόμετρα μακριά, και πήγαιναν συχνά εκεί για να περάσουν το τριήμερο, φεύγοντας από το Μανχάτταν από την Πέμπτη κιόλας, ώστε να αποφύγουν την κίνηση.

Τη στιγμή που η Άννα ετοιμαζόταν να κατέβει από το αυτοκίνητό της, είδε τη Λόρεν και τον Πολ να έχουν κάτσει ήδη στη βεράντα του εστιατορίου, κυρίως όμως παρατήρησε τον άντρα που τους συνόδευε. Η Άννα κατάλαβε αμέσως περί τίνος πρόκειται και τηλεφώνησε στη Λόρεν.

«Πάλι ραντεβού στα τυφλά μου κανόνισες, Λόρεν;» τη ρώτησε μόλις το σήκωσε εκείνη.

Ακολούθησε μια παύση αμήχανης σιωπής.

«Κι αν σου κανόνισα, τι πειράζει;» απάντησε τελικά η Λόρεν. «Εσύ πού το ξέρεις;»

«Ένστικτο» είπε φέματα η Άννα. «Γιατί το έκανες αυτό;»

Το μόνο παράπονο που είχε η Άννα από τη φίλη της ήταν πως περνούσε τον χρόνο της με το να ανακατεύεται στη συναισθηματική της ζωή, προσπαθώντας να της κάνει κατάσταση με τον πρώτο τυχόντα.

«Αυτός θα σου αρέσει πάρα πολύ» διαβεβαίωσε η Λόρεν, αφού πρώτα απομακρύνθηκε από το τραπέζι για να μην ακούσει ο άντρας που τους συνόδευε. «Έχε μου εμπιστοσύνη, Άννα».

«Ξέρεις κάτι, Λόρεν, η αλήθεια είναι πως απόψε δεν είναι κατάλληλη μέρα. Είμαι ακόμα στο γραφείο κι έχω ένα κάρο έγγραφα να ξεπετάξω».

Η Άννα διασκέδασε βλέποντας τη Λόρεν στη βεράντα να εκνευρίζεται.

«Άννα, σου απαγορεύω να με στήσεις! Είσαι 33 ετών, χρειά-

ζεσαι έναν σύντροφο! Πόσο καιρό έχεις να πας με άντρα; Ούτε που θυμάσαι».

Αυτό ήταν το επιχείρημα που επιστράτευε η Λόρεν ως έσχατη λύση. Η Άννα όμως δεν είχε καμία όρεξη να συμμετάσχει σε ραντεβού στα τυφλά.

«Λυπάμαι, Λόρεν. Κι επίσης, είμαι σε εφεδρεία...»

«Μην αρχίσεις πάλι με τις εφεδρείες! Σ' αυτή την πόλη δε γίνεται ποτέ τίποτα. Έχεις κι εσύ δικαίωμα να διασκεδάσεις λίγο!»

Εκείνη τη στιγμή ένα αυτοκίνητο πέρασε και η Λόρεν το άκουσε ταυτόχρονα και από τον δρόμο και από το τηλέφωνο.

«Αυτή τη φορά, φιλενάδα, την πάτησες!» αναφώνησε και κατευθύνθηκε βιαστικά προς το πεζοδρόμιο. «Πού βρίσκεσαι;»

Η Άννα δεν πρόλαβε να αντιδράσει.

«Σε βλέπω!» φώναξε η Λόρεν. «Πιστεύεις πως μπορείς να μου τη φέρεις έτσι και να με στήσεις τώρα; Έχεις συνειδητοποιήσει πως περνάς τα περισσότερα βράδια σου ολομόναχη, σαν ηλικιωμένη! Αναρωτιέμαι αν έκανες καλά που ήρθες και θάφτηκες στην πόλη αυτή...»

«Έλεος, Λόρεν! Σαν τον πατέρα μου μιλάς!»

«Αν συνεχίσεις έτσι, θα καταλήξεις να είσαι μόνη σου μια ζωή, Άννα!»

Η Άννα ξέσπασε σε γέλια και βγήκε από το αυτοκίνητό της. Αν κάθε φορά που άκουγε αυτή τη φράση της έδιναν και από ένα κέρμα, τώρα θα κολυμπούσε μέσα σε πισίνα με λεφτά. Όφειλε, ωστόσο, να ομολογήσει πως, σ' αυτό το στάδιο της ζωής της, η Λόρεν δεν είχε κι άδικο – ήταν πρόσφατα διαζευγμένη, άτεκνη, και ζούσε μόνη στην Όρφια.

Σύμφωνα με τη Λόρεν, οι διαδοχικές ερωτικές αποτυχίες της Άννας οφείλονταν σε δύο λόγους – από τη μία ευθυνόταν η έλλειψη καλής θέλησης από την πλευρά της και από την άλλη το επαγγελματά της, που «τρώμαζε τους άντρες». «Ποτέ δεν τους ενημερώνω από πριν με τι ασχολείσαι» είχε εξηγήσει η Λόρεν πολλές φορές στην Άννα συζητώντας για τα ραντεβού που της κανόνιζε. «Πιστεύω πως η δουλειά σου τους αποθαρρύνει».

Η Άννα βρήκε τους υπόλοιπους στη βεράντα. Ο σημερινός υποψήφιος ονομαζόταν Τζος. Είχε εκείνο το άθλιο ύφος των αντρών που ξεχειλίζουν από αυτοπεποίθηση. Τη χαιρέτησε καταβροχθίζοντάς την προκλητικά με τα μάτια του, ξεφυσώνοντας να μην τρέχει τίποτα. Η Άννα κατάλαβε αμέσως πως ούτε απόψε θα συναντούσε τον πρίγκιπα του παραμυθιού.

*
**

«Ανησυχούμε πολύ, αστυνόμε Ρόζενμπεργκ» μου είπαν εν χορώ η Τρούντυ και ο Ντένις Μέιλερ, οι γονείς της Στέφανι, στο σαλόνι του συμπαθητικού τους σπιτιού στο Σαγκ Χάρμπορ.

«Τηλεφώνησα στη Στέφανι τη Δευτέρα το πρωί» εξήγησε η Τρούντυ Μέιλερ. «Μου είπε πως είχε συνάντηση με την ομάδα σύνταξης στην εφημερίδα και πως θα μου τηλεφωνούσε αργότερα. Δε με πήρε ποτέ».

«Πάντα τηλεφωνεί αργότερα η Στέφανι» βεβαίωσε ο Ντένις Μέιλερ.

Κατάλαβα αμέσως γιατί το ζεύγος Μέιλερ είχε καταφέρει να εκνευρίσει την αστυνομία. Στα μάτια τους όλα έπαιρναν δραματικές διαστάσεις, ακόμα και ο καφές που αρνήθηκα να πιω όταν έφτασα.

«Δε σας αρέσει ο καφές;» είχε πει απελπισμένα η Τρούντυ Μέιλερ.

«Μήπως θα θέλατε ένα τσάι;» είχε ρωτήσει ο Ντένις Μέιλερ.

Αφού κατάφερα τελικά να έχω την προσοχή τους, μπόρεσα και τους έκανα κάποιες βασικές ερωτήσεις. Είχε μπλεξίματα η Στέφανι; Όχι, σε αυτό ήταν κατηγορηματικοί. Έπαιρνε ναρκωτικά; Ούτε. Ήταν αρραβωνιασμένη; Είχε σύντροφο; Από ό,τι ήξεραν, όχι. Υπήρχε κάποιος λόγος για τον οποίο έπρεπε να εξαφανιστεί; Κανένας.

Το ζεύγος Μέιλερ με διαβεβαίωσε πως δεν ήταν στον χαρακτήρα της κόρης τους να τους κρύβει οτιδήποτε. Ωστόσο, σύντομα ανακάλυψα πως τα πράγματα δεν ήταν ακριβώς έτσι.

«Για ποιο λόγο πήγε η Στέφανι στο Λος Άντζελες πριν από δυο εβδομάδες;» ρώτησα.

«Στο Λος Άντζελες;» ξαφνιάστηκε η μητέρα. «Τι εννοείτε;»

«Πριν από δυο εβδομάδες, η Στέφανι έκανε ένα ταξίδι τριών ημερών στην Καλιφόρνια.»

«Δεν ξέρουμε τίποτε για αυτό» είπε απελπισμένος ο πατέρας. «Δεν είναι χαρακτήρας που θα έφευγε για την Καλιφόρνια δίχως να μας ειδοποιήσει. Ίσως να ήταν κάτι που σχετιζόταν με την εφημερίδα; Είναι πάντα πολύ διακριτική σε ό,τι αφορά τα άρθρα που δουλεύει.»

Πολύ αμφέβαλλα ότι τα Χρονικά της Όρφιας διέθεταν πόρους για να στέλνουν δημοσιογράφους να κάνουν ρεπορτάζ στην άλλη άκρη της χώρας. Μάλιστα αυτό που προκαλούσε ερωτηματικά ήταν ακριβώς η θέση της σε μια τέτοια εφημερίδα.

«Πότε και με ποιον τρόπο ήρθε στην Όρφια;» ρώτησα.

«Τα τελευταία χρόνια ζούσε στη Νέα Υόρκη» μου εξήγησε η Τρούντυ Μείλερ. «Σπούδασε λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο της Νοτρ Νταμ. Στη συνέχεια, από μικρή ήθελε να γίνει συγγραφέας. Είχε ήδη δημοσιεύσει διηγήματα, δύο εκ των οποίων στο περιοδικό *The New Yorker*. Μετά τις σπουδές της δούλεψε στην *Επιθεώρηση των Νεοϋορκέζικων Γραμμάτων*, από όπου όμως απολύθηκε τον Σεπτέμβρη.»

«Για ποιο λόγο;»

«Περιοχές για οικονομικούς λόγους, φαντάζομαι. Τα πράγματα γρήγορα δρομολογήθηκαν – βρήκε δουλειά στα Χρονικά της Όρφιας και αποφάσισε να έρθει και να ζήσει ξανά στην περιοχή. Έμοιαζε ικανοποιημένη που είχε απομακρυνθεί από το Μανχάτταν και που είχε βρει ένα πιο ήσυχο περιβάλλον.»

Δίστασε να συνεχίσει.

Τότε ο πατέρας της Στέφανι μου είπε:

«Αστυνόμε Ρόζενμπεργκ, πιστέψτε με, δεν είμαστε άνθρωποι που θα ενοχλούσαμε την αστυνομία για φύλλου πήδημα. Δε θα είχαμε θορυβηθεί εάν δεν ήμασταν πεπεισμένοι, και εγώ και η γυναίκα μου, πως συμβαίνει κάτι έξω από τα συνηθισμένα. Η αστυνομία της Όρφιας μάς έδωσε να καταλάβουμε πως

δεν υπάρχει κανένα χειροπιαστό στοιχείο. Ωστόσο, ακόμα και όταν έκανε μονοήμερο ταξίδι στη Νέα Υόρκη, η Στέφανι μας έστελνε πάντα ένα μήνυμα, ή μας τηλεφωνούσε όταν επέστρεφε για να μας πει πως όλα πήγαν καλά. Γιατί να στείλει μήνυμα στον αρχισυντάκτη της και όχι στους γονείς της; Εάν δεν ήθελε να ανησυχούμε, θα έστελνε μήνυμα και σ' εμάς».

«Σχετικά με τη Νέα Υόρκη» επανήλθα στο θέμα «γιατί πήγαινε η Στέφανι τόσο συχνά στο Μανχάτταν;».

«Δεν είπα ότι πήγαινε συχνά» ξεκαθάρισε ο πατέρας. «Έδωσα απλώς ένα παράδειγμα».

«Αντιθέτως, πήγαινε πολύ συχνά» είπα. «Μάλιστα τις ίδιες μέρες και ώρες. Σαν να είχε κάποιος τακτικό ραντεβού εκεί. Τι πήγαινε να κάνει;»

Για άλλη μια φορά, το ζεύγος Μείλερ έμοιαζε να μην ξέρει για τι πράγμα μιλούσα. Η Τρούντυ Μείλερ, θεωρώντας πως δεν είχα αντιληφθεί τη σοβαρότητα της κατάστασης, με ρώτησε:

«Σπίτι της πήγατε, αστυνόμη;».

«Όχι, ήθελα να μπω στο διαμέρισμά της, μα η πόρτα ήταν κλειδωμένη και δεν είχα κλειδί».

«Θέλετε να πάμε να ρίξετε μια ματιά τώρα; Ίσως εσείς δείτε κάτι που εμείς δεν προσέξαμε».

Δέχτηκα μόνο και μόνο για να κλείσω τον φάκελο. Μια ματιά στο σπίτι της Στέφανι θα ήταν αρκετή για να με πείσει πως η αστυνομία της Όρφιας είχε δίκιο – δεν υπήρχε κανένα στοιχείο που να κινεί υπόνοιες πως η εξαφάνισή της ήταν ανησυχητική. Η Στέφανι μπορούσε να πηγαίνει στο Λος Άντζελες ή στη Νέα Υόρκη όποτε ήθελε. Όσο για τη δουλειά της στα Χρονικά της Όρφιας, μια χαρά μπορούσε να υποθέσει κανείς πως, έπειτα από την απόλυσή της, άδραξε μια ευκαιρία ώσπου να προκύψει κάτι καλύτερο.

Ήταν ακριβώς οχτώ η ώρα το απόγευμα όταν φτάσαμε κάτω από την πολυκατοικία της Στέφανι, στην οδό Μπένταμ. Ανεβήκαμε και οι τρεις στο διαμέρισμά της. Η Τρούντυ Μείλερ μου έδωσε το κλειδί για να ανοίξω την πόρτα, όταν όμως πήγα να το γυρίσω στην κλειδαριά, το κλειδί βρήκε αντίσταση. Η πόρτα

δεν ήταν κλειδωμένη. Ένωσα την αδρεναλίνη μου να ανεβαίνει κατακόρυφα – υπήρχε κάποιος μέσα. Ήταν άραγε η Στέφανι;

Πίεσα απαλά το πόμολο και η πόρτα άνοιξε ανεπαίσθητα. Έκανα νόημα στους γονείς της να μείνουν σιωπηλοί. Έσπρωξα αργά την πόρτα, η οποία άνοιξε αθόρυβα. Αίφνης είδα ακαταστασία στο σαλόνι – κάποιος είχε έρθει και είχε φάξει το σπίτι.

«Κατεβείτε κάτω» ψιθύρισα στους γονείς της. «Πηγαίνετε πίσω στο αυτοκίνητο και περιμένετε ώσπου να έρθω να σας βρω».

Ο Ντέννις Μείλερ συμφώνησε και κατέβηκε μαζί με τη γυναίκα του. Έβγαλα το όπλο μου κι έκανα μερικά βήματα μες στο διαμέρισμα. Όλα ήταν άνω κάτω. Άρχισα ερευνώντας το σαλόνι – τα ράφια ήταν κατεβασμένα, τα μαξιλάρια του καναπέ ξεκοιλιασμένα. Διάφορα αντικείμενα, σκορπισμένα στο πάτωμα, τράβηξαν την προσοχή μου και δεν αντιλήφθηκα την απειλητική μορφή που με πλησίαζε αθόρυβα από πίσω. Γυρίζοντας για να πάω στα υπόλοιπα δωμάτια, ήρθα αντιμέτωπος με μια σκιά που με ψέκασε στο πρόσωπο με σπρέι πιπεριού. Τα μάτια μου καίγονταν, δεν μπορούσα να αναπνεύσω. Τυφλωμένος, διπλώθηκα στα δύο. Τότε, δέχτηκα ένα χτύπημα.

Και όλα σκοτεινίασαν.

Οκτώ και πέντε το απόγευμα, στο Καφέ Αθηνά.

Όλοι το ξέρουν πως ο έρωτας έρχεται πάντα εκεί που δεν το περιμένεις, δεν υπήρχε καμία αμφιβολία όμως πως ο έρωτας εκείνο το βράδυ είχε αποφασίσει να κάτσει στ' αυγά του, καταβαρathρώνοντας αυτό το δείπνο με την Άννα. Είχε περάσει ήδη μια ώρα που τον Τζος τον είχε πιάσει ακατάσχετη φλυαρία. Ο μονόλογός του αφορούσε τα κατορθώματά του. Η Άννα, που πλέον δεν τον παρακολουθούσε, διασκέδαζε μετρώντας πόσα εγώ και πόσα εμένα έβγαιναν από το στόμα του σαν μικρές κατσαρίδες που την αηδίαζαν κάθε φορά ολοένα και περισσότερο. Η Λόρεν, η οποία πια δεν είχε πού να κρυφτεί, έπι-

νε το πέμπτο ποτήρι λευκό κρασί, όσο η Άννα αρκούσαν σε ένα κοκτέιλ χωρίς αλκοόλ.

Στο τέλος, έχοντας σίγουρα κουραστεί και ο ίδιος από τον εαυτό του, ο Τζος βούτηξε ένα ποτήρι νερό και το κατέβασε μονορούφι, κάτι που τον ανάγκασε να πάψει. Έπειτα από αυτή την καλοδεχούμενη σιωπή, στράφηκε προς την Άννα και τη ρώτησε με κάποια επισημότητα: «Εσύ, Άννα, με τι ασχολείσαι; Η Λόρεν δεν ήθελε να μου πει». Εκείνη τη στιγμή ακριβώς, χτύπησε το τηλέφωνο της Άννας. Βλέποντας το νούμερο που αναγραφόταν στην οθόνη, κατάλαβε αμέσως πως ήταν επείγον.

«Λυπάμαι» απολογήθηκε «πρέπει να το σηκώσω».

Απομακρύνθηκε από το τραπέζι κάνοντας μερικά βήματα πιο πέρα και έπειτα επέστρεψε ανακοινώνοντας πως, δυστυχώς, έπρεπε να φύγει.

«Κιόλας;» είπε θλιμμένος ο Τζος, εμφανώς απογοητευμένος. «Δεν προλάβαμε ούτε να γνωριστούμε».

«Εγώ πάντως έμαθα τα πάντα για σένα: αν μη τι άλλο, ήταν συναρπαστικό».

Φίλησε τη Λόρεν και τον άντρα της, χαιρέτησε τον Τζος με μια κίνηση του χεριού που σήμαινε «αντίο για πάντα!» κι έφυγε βιαστικά από τη βεράντα. Ο κακομοίρης ο Τζος πρέπει να είχε βλέψεις για εκείνη, διότι έτρεξε ξοπίσω της, συνοδεύοντάς τη μέχρι το πεζοδρόμιο.

«Θέλεις να σε πετάξω κάπου;» τη ρώτησε. «Έχω μια...»

«Μερσεντές κουπέ» τον διέκοψε. «Το ξέρω, μου το είπες ήδη δυο φορές. Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, αλλά έχω παρκάρει ακριβώς εκεί».

Άνοιξε το πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου της, ενώ ο Τζος δεν έλεγε να φύγει από το πλευρό της.

«Θα ζητήσω το τηλέφωνό σου από τη Λόρεν» είπε «περνάω συχνά αποδώ, θα μπορούσαμε να πιούμε έναν καφέ».

«Κανένα πρόβλημα» απάντησε η Άννα για να τον ξεφορτωθεί, ανοίγοντας μια μεγάλη τσάντα από καραβόπανο που γέμιζε το πορτμπαγκάζ.

Ο Τζος συνέχισε:

«Τελικά δε μου είπες, με τι ασχολείσαι;».

Τη στιγμή που τελείωνε τη φράση του, η Άννα έβγαλε από τον σάκο ένα αλεξίσφαιρο γιλέκο και το φόρεσε. Καθώς έδενε τα λουριά γύρω από το σώμα της, είδε το βλέμμα του Τζος να μετατοπίζεται και να στέκεται στο καλογουαλισμένο διακριτικό που έγραφε με κεφαλαία γράμματα:

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

«Είμαι υπαρχηγός στην αστυνομία της Όρφιας» του είπε κι έβγαλε μια θήκη, με το όπλο της χωμένο μέσα, και την κρέμασε στη ζώνη της.

Ο Τζος την περιεργάστηκε, εμβρόντητος και δύσπιστος. Εκείνη ανέβηκε στο αυτοκίνητό της και ξεκίνησε γκαζώνοντας, με τα μπλε και κόκκινα φώτα του περιστρεφόμενου φάρου της να λάμπουν μες στο σκοτάδι που έπεφτε, προτού ηχήσει η σειρήνα της, τραβώντας τα βλέμματα όλων των περαστικών.

Σύμφωνα με τα κεντρικά, ένας αστυνόμος της Πολιτειακής Αστυνομίας είχε μόλις δεχτεί επίθεση σε μια κοντινή πολυκατοικία. Όλες οι διαθέσιμες περίπολοι, καθώς και ο αξιωματικός υπηρεσίας, κλήθηκαν να επέμβουν.

Κατηφόρισε στον κεντρικό δρόμο με ιλιγγιώδη ταχύτητα – οι πεζοί που έκαναν να διασχίσουν τον δρόμο επέστρεφαν στην ασφάλεια του πεζοδρομίου, ενώ και στα δύο ρεύματα κυκλοφορίας τα αυτοκίνητα έκαναν στην άκρη βλέποντάς τη να πλησιάζει. Οδηγούσε στη μέση του δρόμου, με το γκάζι σανιδωμένο. Είχε πείρα στις επείγουσες κλήσεις σε ώρες αιχμής στη Νέα Υόρκη.

Μόλις έφτασε κάτω από την πολυκατοικία, ένα περιπολικό βρισκόταν ήδη εκεί. Μπαίνοντας στην είσοδο, έπεσε πάνω σε έναν συνάδελφό της που κατέβαινε τα σκαλιά. Της φώναξε:

«Ο ύποπτος το έσκασε από την πίσω πόρτα της πολυκατοικίας!».

Η Άννα διέσχισε όλο το ισόγειο μέχρι την έξοδο κινδύνου, στο πίσω μέρος του κτιρίου, που έβγαζε σε έναν μικρό έρημο δρόμο. Επικρατούσε παράξενη σιωπή – αφουγκράστηκε αναζητώντας έναν ήχο από τον οποίο θα μπορούσε να πιαστεί, έπει-

τα συνέχισε την πορεία της κι έφτασε μέχρι το έρημο πάρκο. Πάλι, νεκρική σιγή.

Νόμιζε πως άκουσε έναν θόρυβο μέσα από τις συστάδες των δέντρων – έβγαλε το όπλο από τη θήκη και μπήκε στο πάρκο. Τίποτα. Αίφνης, της φάνηκε πως είδε μια σκιά να τρέχει. Ξαμολήθηκε πίσω της, σύντομα όμως έχασε τα ίχνη της. Τελικά σταμάτησε, αποπροσανατολισμένη και ξέπνοη. Το αίμα σφυροκοπούσε στους κροτάφους της. Άκουσε έναν θόρυβο πίσω από κάτι θάμνους – πλησίασε αργά με την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Διέκρινε μια σκιά να πλησιάζει νυχοπατώντας. Περιμένε την κατάλληλη στιγμή κι έπειτα πετάχτηκε, σημάδεψε με το όπλο της τον ύποπτο και τον διέταξε να μείνει ακίνητος. Ήταν ο Μοντέιν, που τη σημάδευε με τη σειρά του.

«Ανάθεμα, Άννα, τρελάθηκες;» φώναξε.

Εκείνη αναστέναξε, έβαλε το όπλο πίσω στη θήκη του και διπλώθηκε στα δύο για να ξελαχανιάσει.

«Μοντέιν, τι δουλειά έχεις εδώ;» τον ρώτησε.

«Επίτρεφέ μου να σε ρωτήσω το ίδιο! Δεν έχεις υπηρεσία απόψε!»

Ως υπαρχηγός, ο Μοντέιν ήταν ουσιαστικά ανώτερός της στην ιεραρχία. Εκείνη δεν ήταν παρά υπαρχηγός Β΄.

«Είμαι εφεδρεία» εξήγησε η Άννα. «Είχα κλήση από τα κεντρικά».

«Και κόντευα να τον στριμώξω!» είπε εκνευρισμένος ο Μοντέιν.

«Να τον στριμώξεις; Εγώ έφτασα πριν από σένα. Μπροστά από την πολυκατοικία υπήρχε μόνο ένα περιπολικό».

«Πέρασα από τον πίσω δρόμο. Θα έπρεπε να δώσεις το στίγμα σου στον ασύρματο. Αυτό κάνουν οι συνάδελφοι. Μοιράζονται τις πληροφορίες, δεν κάνουν ό,τι τους κατέβει».

«Ήμουν μόνη και δεν είχα ασύρματο».

«Δεν έχεις στο αυτοκίνητό σου; Μου σπας τα νεύρα, Άννα! Από την πρώτη μέρα που πάτησες το πόδι σου εδώ, μας έχεις σπάσει τα νεύρα!»

Έφτυσε στο χώμα και προχώρησε προς την κατεύθυνση της

πολυκατοικίας. Η Άννα τον ακολούθησε. Η οδός Μπένταμ έμοιαζε πια σαν να την έχουν καταλάβει περιπολικά.

«Άννα! Μοντέιν!» τους φώναξε ο αρχηγός Γκάλλιβερ βλέποντάς τους να έρχονται.

«Τον χάσαμε, αρχηγέ» μουρμούρισε ο Μοντέιν. «Θα μπορούσα να τον έχω μαγκώσει, αν δεν ερχόταν η Άννα να τα θαλασσώσει όπως πάντα».

«Άντε πνίξου, Μοντέιν!» του φώναξε.

«Άντε πνίξου εσύ, Άννα!» βροντοφώναξε εκείνος. «Μπορείς να πας σπίτι σου τώρα, είναι δική μου υπόθεση!»

«Όχι, δική μου είναι! Έφτασα πριν από σένα».

«Κάνε μας τη χάρη και δίνε του!» βρυχήθηκε ο Μοντέιν.

Η Άννα στράφηκε προς τον Γκάλλιβερ γυρεύοντας να την υποστηρίξει.

«Αρχηγέ... μπορείς να μεσολαβήσεις;»

Ο Γκάλλιβερ απεχθανόταν τις φιλονικίες.

«Δεν είσαι σε υπηρεσία, Άννα» είπε με φωνή κατευναστική.

«Είμαι εφεδρεία!»

«Άσε την υπόθεση στον Μοντέιν» την έκοψε ο Γκάλλιβερ.

Ο Μοντέιν χαμογέλασε θριαμβευτικά και κατευθύνθηκε προς την πολυκατοικία, αφήνοντας την Άννα και τον Γκάλλιβερ μόνους.

«Δεν είναι δίκαιο, αρχηγέ!» ξέσπασε εκείνη. «Γιατί αφήνεις τον Μοντέιν να μου μιλά έτσι;»

«Σε παρακαλώ, Άννα, μην κάνεις σκηνή!» της ζήτησε ευγενικά. «Όλος ο κόσμος μάς κοιτά. Δε χρειάζεται να κάνεις σκηνή».

Κοίταξε τη νεαρή γυναίκα εξεταστικά, έπειτα τη ρώτησε:

«Ραντεβού είχες;»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Φοράς κραγιόν».

«Κι άλλες φορές φοράω κραγιόν».

«Αυτή τη φορά είναι διαφορετικά, φαίνεσαι σαν να ήσουν ραντεβού. Γιατί δεν πας πάλι πίσω εκεί; Θα τα πούμε αύριο στο τμήμα».

Ο Γκάλλιβερ κατευθύνθηκε και αυτός προς την πολυκατοικία, αφήνοντάς την ολομόναχη. Ξαφνικά άκουσε μια φωνή να

της απευθύνεται και γύρισε το κεφάλι. Ήταν ο Μάικλ Μπερντ, ο αρχισυντάκτης των Χρονικών της Όρφιας.

«Άννα» τη ρώτησε πλησιάζοντάς την «τι συμβαίνει εδώ;».

«Δεν έχω να πω τίποτε» απάντησε εκείνη «δεν είμαι υπεύθυνα εγώ».

«Θα είσαι σύντομα» σχολίασε εκείνος χαμογελώντας.

«Τι θες να πεις;»

«Όταν αναλάβεις τη διεύθυνση της αστυνομίας της πόλης! Αυτός δεν ήταν ο λόγος που τσακωθήκατε με τον υπαρχηγό Μοντέιν;»

«Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς, Μάικλ» δήλωσε η Άννα.

«Αλήθεια;» αντιγύρισε εκείνος με ύφος επιτηδευμένα έκπληκτο. «Όλοι ξέρουν πως θα είσαι η επόμενη αρχηγός της αστυνομίας».

Η Άννα απομακρύνθηκε δίχως να απαντήσει και μπήκε στο αυτοκίνητό της. Έβγαλε το αλεξίσφαιρο γιλέκο της, το πέταξε στο πίσω κάθισμα και ξεκίνησε. Θα μπορούσε να γυρίσει στο Καφέ Αθηνά, όμως δεν είχε καμία όρεξη. Επέστρεψε στο σπίτι της, κάθισε στη βεράντα της με ένα τσιγάρο κι ένα ποτό και απόλαυσε τη γλυκιά βραδιά.